

Sygn. akt IV CSK 18/20

## POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa S. E.

przeciwko Skarbowi Państwa - Lasom Państwowym Państwowemu Gospodarstwu  
Leśnemu Nadleśnictwu P.

o zapłatę

oraz z powództwa wzajemnego Skarbu Państwa - Lasów Państwowych  
Państwowego Gospodarstwa Leśnego Nadleśnictwa P.

przeciwko S. E.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 22 maja 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej (powodowej wzajemnej)

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 18 lipca 2019 r., sygn. akt I AGa (...)

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony pozwanej - powodowej wzajemnie na rzecz powoda - pozwanego wzajemnie kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego (powoda wzajemnego) Skarbu Państwa - Lasów Państwowych Państwowego Gospodarstwa Leśnego Nadleśnictwa P. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 lipca 2019 r., sygn. akt I AGa (...) Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została jednak spełniona.

Według ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, nie publ., z dnia 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, nie publ.).

Zdaniem skarżącej istotne zagadnienie prawne dotyczy konieczności wyjaśnienia, czy w przypadku opisu przedmiotu zamówienia w sposób odmienny niż wynikający z art. 30 ust. 1 i 3 ustawy - Prawo zamówień publicznych, czyli poprzez zmodyfikowanie przez zamawiającego normy, opis przedmiotu zamówienia zostaje dostosowany do brzmienia niezidentyfikowanych norm na podstawie art. 58 § 3 k.c., czy też przedmiot zamówienia pozostaje niezmienny a ewentualne wątpliwości mogą zostać rozstrzygnięte wyłącznie w postępowaniu opisanym w dziale VI ustawy - Prawo zamówień publicznych.

W stanie faktycznym sprawy udzielenie odpowiedzi na powyższe pytanie prawne nie jest konieczne do rozstrzygnięcia istoty sprawy. Powód zastosował kruszywo odpowiadające polskiej normie technicznej, na którą strona pozwana-powodowa wzajemnie powołała się w Specyfikacji Istotnych Warunków Zamówienia (3.14) oraz w odpowiedzi na zapytanie wykonawcy przed podpisaniem umowy. Poza tym zgłoszone przez powoda w ofercie kruszywo nie różniło się od kruszywa wbudowanego, co potwierdziły zeznania świadka W. O. (k. 875), a oferta ta stanowiła integralną część umowy (§ 1 pkt 2.2 umowy).

Jak wynika z wiążących w postępowaniu kasacyjnym ustaleń faktycznych Sądów obu instancji (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.), dokonanych na podstawie opinii instytutu

naukowego (Politechniki (...)) Wydział Budownictwa i Architektury k. 1258 i n.), Instytutu Badawczego Dróg i Mostów w W. (IBDM) oraz opinii biegłych sądowych E. F. i C. K. (k. 1275-1297, 1571-1573, 1626) zastosowane przez powoda do wykonanej części robót budowlanych kruszywo spełniało normę PN-S-06102/1997, a tym samym zastosowane kruszywo spełniało wymagania przedstawione w Specyfikacji Istotnych Warunków Zamówienia; w zakresie nośności uziarnienie było prawidłowe, a mieszanka wykazywała bardzo dobre cechy wytrzymałościowe i mogła stanowić nawierzchnię dla dróg. Sądy obu instancji wyjaśniły też dlaczego nie uwzględniły opinii biegłego sądowego T. S. Zwrócono uwagę na okoliczność, że projektant na żądanie W. O. dowolnie zmienił wymóg zawarty w tej normie (w odpowiedzi na zapytanie wykonawcy przed podpisaniem umowy w trybie zamówienia publicznego, strona pozwana wskazała, że kruszywo użyte do budowy dróg musi spełniać normę PN-S-06102/1997) na kruszywo łamane uzyskane z przekruszenia surowca skalnego ze skały litej pochodzenia metamorficznego lub magmowego oraz, że wielkość powierzchni przekruszonych powinna wynosić 100%. Biegły C. K. wyjaśnił, że nie ma kategorii 100% przekruszenia materiału użytego do podbudowy (wynika to też z opinii IBDM, na którą powoływał się biegły E. F. k. 1571), a najwyższym stopniem przekruszenia jest C 90/3, w ramach którego przyjmuje się maksymalne przekruszenie do 97%. Nie ma więc technicznych możliwości przekruszenia w 100% i to w odniesieniu do kruszywa ze Skandynawii, jak i z Polski. Sądy zwróciły też uwagę na sprzeczność zmienionego w bliżej nieokreślonym czasie postanowienia SIWZ, nakładającego wymogi nieprzewidziane w normie technicznej PN-S-06102/1997, z treścią punktu 3.14 SIWZ - materiały wykorzystane do budowy powinny spełniać wymogi normy PN-S-06102 dla podbudowy zasadniczej kruszyw łamanych ze skały litej lub przeobrażonej i w Szczegółowej Specyfikacji Technicznej oraz w ramach zapytań przetargowych.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 99 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99, art. 398<sup>21</sup> k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. Na zasądzone koszty składa się wynagrodzenie za zastępstwo procesowe ustalone według

minimalnej stawki taryfowej (§ 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, j.t.: Dz. U. z 2018 r., poz. 265, w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. poz. 1667).

jw